

Любен Дилов

събрани съчинения том III

ТЕЖЕСТТА НА
СКАФАНДЪРА
ДА ИЗБЕРЕШ
СЕБЕ СИ

enthusiast

Любен Дилов

ТЕЖЕСТТА НА
СКАФАНДЪРА
ДА ИЗБЕРЕШ
СЕБЕ СИ

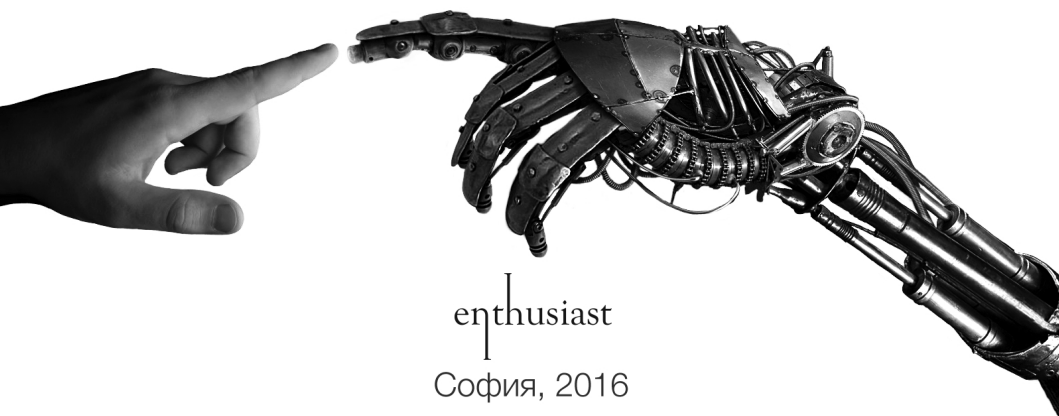
Любен Дилов
ТЕЖЕСТТА НА СКАФАНДЪРА
ДА ИЗБЕРЕШ СЕБЕ СИ

- © Любен Дилов, автор, 1969, 1977, 1983, 1988, 2016
- © Любен Дилов, автор, 1996, 2016
- © Владимир Тодоров, илюстрация на корицата, 2016
- © Чавдар Гюзелев, оформление на корицата, 2016
- © Чавдар Гюзелев, оформление на поредицата, 2016
- © **Enthusiast** – запазна марка на „Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-233-5

Любен Дилов
събрани съчинения том III

ТЕЖЕСТТА НА
СКАФАНДЪРА
ДА ИЗБЕРЕШ
СЕБЕ СИ

enthusiast
София, 2016

ТЕЖЕСТТА

НА СКАФАНДЪРА

Научнофантастичен роман

/5

ДА ИЗБЕРЕШ СЕБЕ СИ

Фантастичен роман

/253

ТЕЖЕСТТА НА СКАФАНДЪРА

Научнофантастичен роман

Смея да се надявам, че никой не ще се отнесе към тази измислица по-сериозно, отколкото се отнасям към нея самият аз; но тя може да послужи за своего рода алегория, която ще ни помогне да се подготвим за възприемане на истини, не по-малко изненадващи и много по-сложни. – Артур Кларк

ДЕВЕТОПРЪСТАТА РЪКА

Координаторът обърна глава към мене предпазливо, но без боязън. Навярно само се пазеше да не смути работата на апаратурата. Лицето му беше спокойно с онова негово спокойствие, което приличаше на постоянното, равно и ненатрапчиво светене на индикаторите, когато отчитат в границите на нормалното. Направих му знак да мълчи, защото тъкмо сравнявах картината на ензимните осцилации с данните от последния преглед.

– Усмиваш се, докторе! – рече той.

– Защо не? – отвърнах аз и разширих усмивката си, сякаш завъртях копче на усилвател.

– От една седмица не съм виждал усмивка около себе си.

Помислих, че може би това именно е нарушило биохимичния ритъм в клетките му, но електронният диагностик едва ли щеше да направи такъв извод. Изключих го и запитах с небрежна деловитост:

– Какво сънува?

– Какво може да сънува човек, глупости разни! – измърмори той, навличайки ризата си. Нетърпението като че ли не идеше от неговия суров и мъжествен глас, а от пластичния танц на великолепните мускули, които се разиграха при движението на ръцете му. – Ако имаш да ми казваш нещо, казвай! Нямам време за дълги прегледи.

– Един координатор трябва винаги да бъде по-дълго преглеждан. Та... какво сънувахме този път?

На тоя космически кораб само аз имах удоволствието да виждам първия астропилот и координатор на експедицията смутен. И то всяка сутрин. Защото всяка сутрин му задавах същия въпрос, както го задавах и на останалите членове на екипажа.

– Казах ти: глупости! Някакъв човек, но не беше и човек, някакво същество, много едро и много силно, беше в скафандър, един особен скафандър, такъв не съм виждал. Аз спях и то ме дърпаше за крака. Събудих се и то ми казва: хайде да се преборим. Малко се уплаших, най-вече от скафандъра му, но се хванахме да се борим... Е, борихме се значи и... – Фосфорният цвят на спокойствието му едва забележимо потъмня, стана розов някъде към ушите. – И после изведнъж се оказа някаква жена...

– И не беше в скафандър – вметнах аз, издевателствайки.

– И... после нещо пак ме дръпна за крака, обръщам се, пак същото същество, в скафандъра, а жената я нямаше, и пак казва да се борим, и аз пак скочих, и то протегна ръка към мене и гледам – ръката му влиза в гърдите ми, в сърцето, влиза като нож. Не ме заболя, но се уплаших и се събудих. – Той си пое дъх и с облекчение изрече: – Това е. Както виждаш, съвсем нормален сън за ситуацията, в която се намираме.

– Точно така! – потвърдих аз. – Един въпрос още: ти наистина ли спеше, когато видя това същество? Имам предвид първия път.

– Разбира се! Тоест, да си призная, не съм съвсем сигурен.

– А още по-точно? Нека не скриваме нищо, особено в ситуацията, в която се намираме! – натъртих аз на думите му.

– Прав си. При второто дръпване, след случая с жената, аз се събудих; отначало само имах чувството, че се събуждам, но не бях буден, сънувах всичко, а после действително се събудих и втората ми борба с неизвестното същество беше съвсем реална, искам да кажа, знаех, че е нереална, че това е може би халюцинация или... как беше... ей... ей...?

– Ейдетическа представа.

– Да, именно! Имах съзнанието за това; бях буден и знаех, че всеки миг мога да се освободя от видението, но пак съзнателно, исках да видя добре това същество, да го огледам и да премеря силите си с него. То изчезна от само себе си не защото се събудих и не защото се изплаших, просто изчезна в мига, когато ръката му влизаше в гърдите ми, и аз съжалих, че изчезна. Нямахме събуждане след това, аз стоях прав наред стаята.

– В колко часа беше?

– Забравих да погледна, но трябва да е било между седем и седем и петнадесет.

Аз гледах лявата си ръка и съобразявах колко пръста би имала тя, ако на същото разстояние в свободните полета на дланта се поставеха нови пръсти. Щяха да станат осем или девет. В седем часа и пет минути (бях вече станал от леглото) една ръка с девет пръста се протегна през огледалото на тоалетката и ме хвана за шията. Отбелязал съм рефлексивно точното време, защото при опита ми да откопча деветте пръста от смъртоносната хватка виждах хронометъра на китката си. Две минути трая битката ми на живот и смърт с тая ръка, после тя изчезна. Огледалото показваше само изцъклените ми от ужаса очи. По шията ми деветте червени петна бързо посиняваха. Рони, медицинският психоробот, който неотлъчно следеше моето състояние, ме сграбчи изотзад, трещейки с всичките си звукови сигнализатори, и ми прасна такава доза електричество, та половин час не можах да се съвзема от шока. „Рони – запитях го, – наистина ли имаше опасност, или просто си направи една шега с мене?“ Запитях го примирително, макар да ми се искаше да стоваря нещо върху металическата му кратуна – тоя шок направо ме съсипа, всичко трепереше в мен. Рони отвърна с машинното си равнодушие: „Патологически синдром от типа

на хипнотическите халюцинации“. Трябваше да му имам доверие, никога не ме е подвеждал, пък и от една седмица насам роботите също се проверяваха всеки ден за техническа изправност. Това обаче само засили тревогата ми – какво ставаше с мен, млад, здрав мъж с многократно изпитани лекарски и летателни качества? В края на краищата само преди два месеца сме излетели от звездолета – твърде кратък срок, за да започнат астроневрозите, защото нито пространственото напрежение е било толкова дълго, нито пък можем да се оплачем от сензорна депривация. Това пълно с надежди втурване в една планетна система, близка по устройство до земната, най-малко можеше да предизвика сентивен глад. Успокоих се едва след като завърших прегледа на първите трима от екипажа, но се успокоих само за себе си – не бях единственият, който по това време бе имал подобни видения, – за да се разтревожа още по-силно: масова психоза? Само това ми липсваше!

– Докторе – каза координаторът; беше се облякъл и очевидно не му се разправяше повече с мен. – Стига с тия лекарствени усмивки! Загадките на тая планета са ми предостатъчни. Ако има нещо, казвай!

Да, загадките на тая планета! Разбира се, психо-физическото напрежение е обяснимо, когато вече цяла седмица си изправен пред възможен допир с една чужда цивилизация, но отгдетия ужаси у моите стари и калени астронавигатори, толкова стари и калени, че дори въображението им е поотслабнало? Техните сънища си бяха нормалните сънища на хора, които прекарват живота си в Космоса. Ужаси те много рядко сънуваха, защото постоянно са заобиколени от най-големия ужас – пространството и неговата черна пустота.

– Симптоми на стрес – отвърнах аз колкото се може по-незадължавашо.

– Я не ме стряскай с едри приказки! Разбира се, че ще имам стрес. Цяла седмица се въртим около тая планета като котка около горещо мляко.

– Не говоря само за теб. Целият екипаж! Рязко възбуждане в нервноемоционалната сфера, функционални изменения в ендокринната система.

– Добре де, не е ли естествено? Още не сме свикнали и на съкращения денонощен цикъл!

Безгрижието му ме предизвика и аз изтърсих онова, което още няхах намерение да съобщавам, преди да съм го установил със сигурност.

– А как ще обясниш например това, че по едно и също време, ама точно по едно и също време, целият екипаж бива нападнат от еднакви видения?

– Не те разбрах какви видения? Как така целият екипаж?

– В момента, когато ти си се борил с онова същество, една деветопръста ръка беше ме хванала за гушата, две ръце разпорили корема на Зонен, извадили му червата, вързали ги около врата му и почнали да го бесят, а някакво чудовище пък сдъвкало единия крак на Корел, както си седял най-трезво и прозаично в клозета. И така нататък – с всички във времето от седем без пет до седем и петнайсет.

Координаторът подсвирна леко, но веднага възвърна прочутото си спокойствие, което винаги успокоява и събеседниците му, ако, разбира се, не ги ядоса, както сега мен.

– Днес ли направи това наблюдение?

– Днес установих времето, но то става за трети път. Само че вчера и оня ден никой не посмя да ми каже истината.

– Хъм, да, вчера и аз май те излъгах. Но наистина бях убеден, че съм сънувал. А иначе какво е състоянието на хората?

– Засега върви! – рекох аз и направих свирепа физио-

номия, за да разбия окончателно спокойствието му. – Но трябва да те предупредя, че при най-малкото влошаване ще наредя връщането на кораба.

Заплахата ми не беше голословна, защото след координатора аз имах най-голямата власт, а в подобни случаи властта ми е дори по-голяма. Вече бях видял във въображението си медицинската тревога номер едно – веднъж ли съм я упражнявал по време на специализацията си: команда към Рони, той поема командването над останалите психороботи, за петдесет секунди целият екипаж лежи натръшкан в биокамерата в състояние на електросън, а автопилотът вече прави маневрата за излизане на обратния път към звездолета.

– Докторе, а ти добре ли си? – запита ме координаторът така, че не веднага схванах подигравката.

– Питай Рони – отвърнах аз с прасташка сериозност, посочвайки робота, който стърчеше до нас като паметник на обективността.

Координаторът се ухили. Кураж ли искаше да ми вдъхва?

– Вярвам ти, докторе. Затова не мисля, че ще допуснеш някое лекомислие и ще ни лишиш от щастието да бъдем първите.

Трудно ми беше да призная и пред себе си дори, че ако на тая планета имаше някакви висши същества, бих предпочел контактът да е вече установен, ние да сме вторите. Що за страх бе това, не можех да си обясня, обикновен телесен страх или страх от отговорността?

– Да съобщавам ли на звездолета?

– Не бива, докторе. Ще си рекат: глезльовци, уплашиха се от първите трудности. Предполагам, че нямаш още определени предположения, свързани с това явление. Помисли и докладвай после на заседанието.

– На заседанието? – възмути се рефлексът на лекарската тайна в мене.

– Защо не? С хората става нещо необяснимо и за теб, те трябва да го знаят, за да бъдат подготвени. А и проблемът може би не е чисто медицински!...

Той ми говореше не както обикновено, а с кротка вразумителност. Изглежда, заплахата ми сериозно бе го разтревожила. Можех да бъда доволен, пък и... прав беше, разбира се. Напълно прав.

– До заседанието! – рече той накрая вместо довиждане...

Любен Дилов
**ТЕЖЕСТТА НА СКАФАНДЪРА
ДА ИЗБЕРЕШ СЕБЕ СИ**

Редактор *Любен Дилов-син*
Илюстрация на корицата *Владимир Тодоров*
Художник *Чавдар Гюзелев*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 60×90/16
Печатни коли 30

ISBN 978-619-164-233-5

Издава

enthusiast

*Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пблшиинг“ ООД*

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02 943 87 16; факс: 02 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат DPX

Любен Дилов (25.XII.1927 – 10.VI.2008) е определян от писателите Аркадий Стругацки, Станислав Лем и Фредерик Пол като „един от десетте най-ярки представители на философската научна фантастика“. Автор е на повече от 40 романа и сборници с повести и разкази, преведени на основните европейски езици, на японски и китайски в общ тираж от над 3½ милиона екземпляра. Носител е на множество национални и европейски награди, сред които и „Еурокон“ (1976) за романа „Пътят на Икар“. Тънката ирония и често парадоксалният му социален критицизъм дават основание на мнозина да отбелязват, че фантастичният жанр е просто находчив опит Дилов да маскира истинските си прозрения за обществото в България по времето на комунизма. Той е и от малцината български писатели, които непосредствено след 10 ноември 1989 г. изваждат няколко от т.нар. „ръкописи в чекмедже“ – трудове, за които е смятал, че е невъзможно да бъдат издадени по време на режима.

www.enthusiast.bg

20 лв.